

COVID-19: OVERHEID LAAT KINESITHERAPEUTEN AAN HUN LOT OVER

WAAR BLIJFT HET BESCHERMINGSMATERIAAL?

ZAVENTEM, 26 maart 2020 – Gezien kinesitherapie een medisch zorgberoep is met een deontologische code behandelen heel wat collega's ondanks de coronacrisis nog een paar patiënten met een dringende kinesitherapeutische zorgnood. Dit moeten ze echter al een hele tijd doen met onvoldoende beschermingsmateriaal. Doordat de praktijken niet volledig gesloten zijn en er enkel nog 2 à 3 urgente patiënten worden behandeld, wordt dit ook voor de kinesitherapeuten stilaan een financiële aderlating.

Veel collega's hebben uit voorzorg en uit burgerzin hun praktijk volledig gesloten. Toch behandelt nog 1 op 3 kinesitherapeuten enkele patiënten met een dringende en noodzakelijke kinesitherapeutische zorgnood. Vaak zijn dit patiënten met neurologische aandoeningen of mensen die net een ingrijpende operatie hebben ondergaan.

2 op de 3 kinesitherapeuten hebben ondertussen de praktijk gesloten om verschillende redenen; de patiëntenpopulatie bestaat uit te veel risicogroepen, de kinesitherapeut behoort zelf tot een risicogroep, de praktijk is een groepspraktijk waar te veel mensen aanwezig zijn, ... Maar vooral: het ontbreekt de kinesitherapeuten aan voldoende beschermingsmateriaal, zoals mondklappers en ontsmettende gel.

Kinesitherapiebehandelingen vereisen fysiek contact. Het is dus essentieel dat de kinesitherapeut zichzelf én de patiënt kan behoeden voor een mogelijke besmetting met COVID-19. Ook mensen die geen symptomen vertonen, kunnen immers drager zijn van het virus. Bovendien zien we de laatste week meer en meer pas geopereerde patiënten, die vervroegd uit het ziekenhuis ontslaan worden om plaats te ruimen voor wat nog komt. Net daarom is het zo belangrijk dat alle zorgverleners die nog fysiek contact hebben met verschillende patiënten zo goed mogelijk beschermd zijn, om te voorkomen dat zij ongewild het virus verder verspreiden.

De overheid heeft tot op heden te weinig gedaan om de kinesitherapeuten in de eerste lijn hierin te ondersteunen. De verdeling van mondklappers blijft onduidelijk en laat op zich wachten. Voorzitters van lokale kringen in Vlaanderen die de eerstelijnszones hierover contacteren, worden van het kastje naar de muur gestuurd. Bovendien rekent de tweede lijn op de eerste lijn om zo veel mogelijk patiënten